

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

* Κυριακή 8 Ιουλίου 1957 (Π.Ο.Η.)
* Έτος ΙΒ'. * Αριθ 264 Τιμή Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : * Οδὸς Νίκης 33 — * Αθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

* Ἑξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30
* Ἐξωτερικοῦ : * Ἑξάμ. δολ. 2.— * Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Βασικόν καὶ θεμελιῶδες διδάγμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ διαχωρισμός τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἰς κληρικούς καὶ λαϊκούς, εἰς ποιμένοντας καὶ ποιμενομένους.

Ὁ διαχωρισμός αὐτός εἶναι καὶ ἐξωτερικός καὶ ἐσωτερικός. Ἀναφέρεται δηλαδὴ καὶ εἰς τὴν διαφορὰν τῶν καθηκόντων τῶν κληρικῶν καὶ τῶν λαϊκῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν θέσιν ἐν γένει ἐκατέρων τούτων εἰς τὸν Θεοσύστατον Ὁργανισμόν τοῦ Μυστικοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ κληρὸς κατ' ἐξουσίαν δοθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ :

α) Ἀγιάζει β) διδάσκει καὶ γ) διοικεῖ. Οἱ λαϊκοὶ δύνανται κατ' ἐξουσίαν, διδομένην ὑπὸ τοῦ κλήρου, νὰ διδάσκουν καὶ νὰ βοηθοῦν εἰς τὸ ἔργον τῆς Διοικήσεως· οὐδέποτε δὲ δύνανται νὰ ἀγιάζουν· ὁ κληρικὸς ἐπικαλεῖται τὴν θείαν χάριν ἐπὶ τοὺς πιστοὺς, εὐλογεῖ αὐτοὺς, συνδέει αὐτοὺς διὰ τῶν μυστηρίων μέ τὸν Θεόν. Οὗτος ἐπαγρυπνεῖ ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, διδάσκει καὶ τέλος οὗτος διαχειρίζεται τὴν οικονομικὴν περιουσίαν τῆς ἐκκλησίας, δικάζει, κρίνει, ἀνακρίνει.

Οὕτω κηρύσσουν οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ κανόνες καὶ οὕτω ὀφείλει νὰ γίνεταί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς χρόνους καθ' οὓς παρατηρεῖται μὴ κάμψις τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ μὴ παρέκκλισις ἐκ τῆς πατροπαραδότου γραμμῆς, ἀπετολμήθη καὶ ἡ ἀνίερὸς προσπάθεια νὰ ἐξομοιωθοῦν τὰ δύο στοιχεῖα, ὁ κληρὸς καὶ ὁ λαὸς καὶ νὰ μετριάσθῃ αἰσθητῶς ἡ θέσις καὶ ἡ πνευματικὴ ἐξουσία τοῦ κλήρου. Τὸ μικρόβιον αὐτὸ ἐπέδρασε καὶ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πληρώματος, ὥστε

νὰ μὴ εἶναι σπάνια τὰ φαινόμενα τῆς ἀπειθαρχίας καὶ τῆς ἀσεβείας πρὸς τὸν κληρὸν. Διευτυπώθη μάλιστα καὶ ἡ φαιδρὰ θεωρία, καθ' ἣν χώρος δράσεως τοῦ κληρικοῦ εἶναι μόνον τὸ ἱερὸν βῆμα, ὥς νὰ μὴ ἦτο ἐνιαῖον καὶ ἀδιαίρετον τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Γράφοντες αὐτὰ δὲν ὑποτιμῶμεν τὴν συμβολὴν τῶν λαϊκῶν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ἐνίοτε οἱ κληρικοὶ γίνονται αἵτιοι ἀπωλείας ψυχῶν διὰ τῶν σκανδάλων καὶ τοῦ ἀπροσέκτου ἐν γένει βίου τῶν. Θὰ πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζωμεν ὥς ὀρθόδοξοι ὅτι πηγὴ πάσης ἐξουσίας εἶναι τὸ ἄξιωμα τῆς ἱερωσύνης. Χωρὶς ἱερωσύνην οὔτε νοεῖται, οὔτε συγκροτεῖται Ἐκκλησία καὶ ἑκκλησιαστικὸς βίος. Τὸ φαινόμενον δὲ ἀναξίων καὶ ἀνικάνων κληρικῶν δὲν αἵρει τὴν θέσιν τοῦ κλήρου, ἀλλ' ἀπλῶς καθιστᾷ τοιοῦτον περισσότερο ὑπόδικον ἐνώπιον τῆς Θείας Δικαιοσύνης, διότι γίνεται ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ.

Θὰ πρέπει νὰ γίνῃ ὡσαύτως ἀντιληπτόν, ὅτι ὁμιλοῦντες περὶ ἐξουσίας τοῦ κλήρου δὲν ἐννοοῦμεν τὴν ἀσυδοσίαν τοῦ κάθε «παπᾶ». Οἷοσδήποτε κληρικὸς ἐφ' ὅσον ἄνευ λόγου ἀπομακρυνθῇ τοῦ Σώματος τοῦ κλήρου καὶ ἰδίαν πολιτικὴν μετέρχεται, τότε αὐτομάτως μεταβάλλεται εἰς ἐπαναστάτην καὶ οὐδενὸς δικαιότατος σεβασμὸς ἐκ μέρους τοῦ πληρώματος. Εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εὐρίσκεται καὶ ὁ κληρικὸς ἐκεῖνος ὅστις, ἐμπορεῖται τὴν εὐσέβειαν τοῦ πληρώματος ἰδρύων ἰδίους ναοὺς (καταστήματα) καὶ ὅπωςδήποτε ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐσέβειαν τῶν χριστιανῶν.

Τότε μόνον ὁ κληρικὸς καθίσταται φορεὺς πνευματικῆς ἐξουσίας, ὅταν οὗτος εἶναι ἡνωμένος μετὰ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ ἢ ἐν χηρείᾳ με

Τὸ Ἅγιον Ὅρος ὡς τόπος προπαρασκευῆς κληρικῶν

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Ῥ' πὸ Σ. Κ. Θεολόγου

Οἱ ἀνδρὶς ποτε ἐπιστήμην ἢ τέχνην ἀποφοίτησιν νὰ ἀκολουθήσῃ κανεῖς, χρειάζεται ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ γυμνάσῃ τοῦτον, νὰ ἀποκτήσῃ τὰς γνώσεις ἐκείνας, τὰς ἀπαραίτητους διὰ τῆς μετέπειτα πορείας του. Πρὸς τοῦτο ἐδημιουργήθησαν τὰ διάφορα Πανεπιστήμια, Ἀκαδημίαι, Σχολαὶ κλπ. Τὸ ἴδιον ἐπραξε καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦς κατόπιν κήρυκας τῆς Θείας Αὐτοῦ διδασκαλίας καὶ ζωῆς, τοὺς Ἁγίους· Αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους.

Ὅσοι δχι μόνον ἤκουσαν τὴν Ἁγίαν Αὐτοῦ διδασκαλίαν ἀλλὰ καὶ ἐζησαν μαζὶ μετὰ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς Ἰησοῦν, καὶ τοῦτο ἔχει ἰδιαίτερον σημεῖον, διότι ὅπως τοὺς εἶπεν θὰ κατασιῇ τις μέγας δχι μόνον διὰ τὴν διδασκίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν πρωπίστω πρᾶξιν. «Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ οὗτος μέγας κληθήσεται» (Ματθ. ε' 19). Αἱ γνώσεις πολλάκις, διὰ τὴν δὲν συνοδευομένην ἀπὸ τὴν πρᾶξιν, προκαλοῦν ζημίαν καὶ καταστροφὴν. Διότι οἱ μαθητευόμενοι τότε τὰς κάνουν ἰδικὰς τῶν καὶ τὰς πιστεύουν, διὰ τὴν ἴδωσιν τοὺς κηρύττοντας ταύτας νὰ τὰς ἐφ' ἑαυτοῦ πρῶτον εἰς τὸν ἑαυτὸν τοὺς. Προτιμότερον εἶναι νὰ ὑπάρχουν κληρικοὶ ἀγράμματοι μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην, παρὰ μορφωμένοι χωρὶς πίστιν.

Αἱ ἀνάγκαι ὅμως τῆς σημερινῆς κοινωνίας ἀπαι-

τὰ τῆς προϊσταμένης τοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς.

Αἱ ἀνωτέρω ἀπόψεις ἐκπηγάζουσιν ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας (Σ.Σ. δεχόμεθα οἱ ἀνδρὶς ποτε ἀντιρρητικὴν συζήτησιν ἐφ' ὅσον θὰ στηριχθῇ αὕτη ἐπὶ τῆς Κ.Δ., τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησ. ἱστορίας) δημιουργοῦν διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα τὰς ἐξῆς ὑποχρεώσεις.

Α) Ἡ ἐξουσία, ἡ πνευματικὴ καθοδήγησις, ἡ Διοίκησις καὶ ἡ διαχείρησις ἀνήκει εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν κληρὸν.

Β) Οἱ λαϊκοὶ βοηθοὺν καὶ συμβάλλουν κατὰ παραχώρησιν τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ καλοῦμενοι ὑπ' αὐτοῦ.

Γ) Ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ πειθαρχία τῶν λαϊκῶν ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὸν κάθε «παπᾶν», ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς ἀδιαταρράκτως καὶ ἀδελφικῶς ἠνωμένους κληρικούς, πειθαρχοῦντας δὲ καὶ σεβομένους τὴν προϊσταμένην τῶν ἀρχῶν (ἐπίσκοπον ἢ Ἐκκλησ. Ἐπιτροπὴν).

Δ) Οἱ κληρικοὶ πρέπει νὰ ἐξουσιάζουν καὶ οὐχὶ νὰ κατεξουσιάζουν· δηλαδὴ νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντα τῶν πατρικῶς καὶ στοργικῶς καὶ οὐχὶ δυναστικῶς καὶ αὐταρχικῶς.

Ε) Πρέπει οἱ κληρικοὶ ὡς λύχνοι ἐπὶ τὴν λυχνίαν, νὰ εἶναι πρότυπα πάσης ἀρετῆς καὶ κοσμιότητος.

ΣΤ) Εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ἀγῶνας, ὡς ὁ ἡμέτερος, οἱ κληρικοὶ προηγούνται καὶ οἱ λαϊκοὶ ἀκολουθοῦν. Κληρὸς καὶ λαὸς τὰ δύο στοιχεῖα, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ πλῆρωμα τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας.

Στοιχεῖα ἰσάμενα μὲν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διαφέροντα ὅμως οὐσιωδῶς, ὅπως ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἡγεῖται καὶ ὁ στρατιώτης, ὅστις ἀκολουθεῖ.

Αὐτὴ ἡ συναίσθησις πρέπει νὰ χαρακτηρίζῃ τὰ φρονήματα τῶν ὀρθοδόξων.

τοῦν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδοξίας νὰ ἔχουν καὶ τὰ δύο καὶ πίστιν καὶ ἔργα, σύμφωνα πρὸς τὴν πίστιν τῶν. Διὰ τὰ δύνανται νὰ ἀπολογουῦνται καὶ ὑπεραβῶνται τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν (τὰς ὁποίας αὐτοὶ πρῶτον ἐφαρμόζουν εἰς τὸν βίον τῶν), αἱ ὁποῖαι λυσσῶδως πολεμοῦνται ὑπὸ τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τῆς ἀθετίας, ὑπὸ τῆς λευκῆς καὶ ἐρυθρᾶς ἀπιστίας, ὑπὸ τῆς ἡμιμαθείας καὶ ἀδιαφορίας ὄλων ἐν γένει τῶν ὁργάνων τοῦ Ἀρχοντος τοῦ αἰῶνος τούτου.

Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Κυρίου σήμερον ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, ἵνα κερδίσωσιν ἕστω καὶ μίαν ψυχὴν Μη ἀπατώμεθα, ὅτι ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θρησκείαι· τὴν Κυριακὴν ὁ χριστιανὸς ἔχει καθῆκον νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· πόσοι ὅμως δχι μόνον δὲν πηγαίνουν, ἀλλὰ μεταβαίνουν δυστυχῶς εἰς Ναοὺς τοῦ Σατανᾶ (Στοὰς), εἰς ἐκδρομὰς, διασκεδάσεις, κατακολοζόμενοι· Μη συγκινούμεθα ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων Ὁργανώσεων, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὴν ὑπεραισιοδοξίαν, ποῦ τὰς διακρίνει πιστεύουν διὰ ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ δὴ ἡ νεολαία θρσκειται.

Χρειάζονται σήμερον μεγάλοι κόποι, ἰδρώτες, αἵμα καὶ δάκρυα, διὰ νὰ ἐπανέλθῃ ὁ ἀνθρωπότης εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Ἐκεῖνοι λοιπόν, ποὺ ἀπεφασίσαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ στάδιον τῶν εὐγενῶν ἀγῶνων, νὰ γίνουν ἀντιπρόσωποι τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης ἐπὶ τῆς γῆς· Ἀρχιερεῖς καὶ Παιμένες τοῦ λογικοῦ ποιμνίου, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἀπαρνηθῶν τὰ πάντα καὶ νὰ βαδίσουν πρὸς τὴν τελειότητα, ἀκολουθοῦντες τὰς εὐαγγελικὰς συμβουλὰς, τὴν Παρθενίαν, τὴν ἀκτῆμοσύνην, τὴν ὑπακοήν. Πῶς ὅμως θὰ δυνηθῶν νὰ τὰς ἀποκτήσῃ; Πῶς θὰ δυνηθῶν νὰ ζήσουν ὡς Ἀγγελοι; Πῶς θὰ δυνηθῶν νὰ γίνων ὡς «περικαθάρματα τοῦ κόσμου τούτου»; λοιδορούμενοι, συκοφαντούμενοι, κακοχούμενοι; Εἶναι ἀπαραίτητον δχι μόνον ὁ τρόπος ἀλλὰ καὶ ὁ τόπος τῆς προετοιμασίας νὰ ἐξυπηρετοῦν τοῦτο. Καὶ καταλληλότερος τόπος ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας, τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ὑπάρχει.

Ἐδῶ ὑπάρχουν λειμῶνες καὶ ἄνθη εὐδοξίας. Ἀγωνισταὶ καὶ βίωται, λευκαθέντες εἰς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας, θυσιάσαντες ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν εἰς τὴν λατρίαν τοῦ Ἑσταυρωμένου. Καὶ εἰς αὐτοὺς ἐμερίδισεν ἡ ζωὴ καὶ αὐτοὶ συνεδέθησαν μετὰ τὸν κόσμον καὶ αὐτοὶ ἐνόμισαν, ἔτι ἦτο ὥρατος εἰς τὴν ὕψιν καὶ καλὸς εἰς τὴν γεῖσιν ὁ καρπὸς τῆς παρακοῆς. Ὅλα ὅμως τὰ τοῦ κόσμου τὰ ἐθεώρησαν σκόβαλα ἵνα Χριστὸν κερδίσουν. Ὁ Θεὸς ἔρωσ πρὸς τὸν Ἑσταυρωμένον Θεὸν τοῦς ἔωσεν δύναμιν νὰ σταίρωσιν ὁλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν, νὰ ἀγωνίζωνται ἡμέραν καὶ νύκτα διὰ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τὸς Ἁγίους εὐαγγελικὰς συμβουλὰς, τὴν Παρθενίαν, τὴν ἀκτῆμοσύνην, τὴν ὑπακοήν καὶ φθάσουν εἰς ἄνδρας τελείους εἰς μέτρον ἡλικίας καὶ ἀνέλθωσιν εἰς τὰ Σκηνώματα τοῦ Κυρίου τὰ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα καὶ ἀπὸ τὰ ὕψη ἐκεῖνα νὰ ψάλλουν σὺν τὰ ἀηδόνια οὐράνια ῥήματα καὶ δόγματα καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ φύσις τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἀσκεῖ μεγίστην ἐπίδρασιν εἰς τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον τοῦ ἀνθρώπου. Συμμερίζονται ἀνέμων θαυμάσιον τὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ δημιουργοῦν ἓνα ἀπέραντον θρόισμα φύλλων, ποῦ ὁμοιάζει πρὸς μυστικὸν ψιθύρον προσευχῆς. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Νικηφόρος Γρηγοράς «Πανταχόθεν ρεῖ ὥσπερ ἐκ θησαυρῶν τὸ τε εὐπνοῦν τῆς δαμῆς καὶ τὸ τοῦ ἀνθρώπου εὐχρουν, δένδρεσι τε πολυπληθέσιν κομὰ καὶ ἄλυσιν, λειμῶνας ποικίλους πλουτεῖ καὶ τέρψεως πέπλος ἐντεῦθεν ὑφαίνεται ἕξενος συμμιγῆς, ἅμα δὲ καὶ θαλλάσση μακρὰ στεφανοῦται πολλῇ ὡς ἐκ κόκλου κομιζούσης τὴν Χάριν».

Αἱ διαφοροὶ μορφαὶ τῆς ζωῆς ἀπὸ τοῦ ἱδιόρρυθμου βίου μέχρι τοῦ ἡσυχαστηρίου παρέχουν εἰς τὸν δόκιμον τῆς εὐσεβείας τὸν τρόπον νὰ ἀνέλθῃ τὴν βαθμολογικὴν κλίμακα τῶν καθαρμῶν. Διότι ὁ Ἀθως εἶναι Ὁρος καθαρμῶν καὶ ἐδῶ οἱ καθαρμοὶ διαδέχονται.

ταί ἀλλήλους καὶ ἀποσκοποῦν εἰς τὴν θείαν ἀνάβασιν. Ἡ αὐστηρά δὲ τήρησις τῶν παρὰ δόσεων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ ὑπῆρξε ὁ μόνος τρόπος σωτηρίας τῆς θείας κιβωτοῦ, τοῦ θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδοξίας. Μὴ λομονώμεν δὲ ὅτι πρῶτοι οἱ Ἀγιορεῖται Μοναχοὶ ἐσήκωσαν τὴν σημαίαν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῆς καινοτομίας τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, ἐγκαταλείψαντες τὸ Ἅγιον Ὅρος, διὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἐνότητα τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας, ἀγωνισθέντες καὶ ἀγωνιζόμενοι μέχρι σήμερον ἐναντίον ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀγιορεῖται εἶναι οἱ μεταφυτεύσαντες τὴν Ἀγγελικὴν Πολιτείαν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κτίσαντες νέας Μονάς, ὡς ἡ Κοιμητιὸς τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος, Ἀγίου Νικολάου Καλιδοῦς Κορωπίου, Μεταμορφώσεως Σωτῆρος Κρονίτης κλπ. εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἱερὰ Βασιλικά Πατριαρχικά Μοναὶ τῆς Καινοτομίας τῆς Ἐκκλησίας διαλύονται.

Τὰς ἱερὰς Μονὰς τοῦ Ἀγίου Ὁρους δὲν τὰς περιβάλλει μόνον ἡ σιωπὴ μέσα εἰς τὴν ὁποίαν ὀνειροπολεῖ τις ἕνα πλούσιον καὶ μέγαν παρελθόν, τὸ ὁποῖον ζωογονοῦν οἱ θρόνοι, εἰ ὁποῖοι περιίπτανται γύρω ἀπὸ τοὺς Πόργους τῶν Μονῶν, δπως τὰ νέφη περὶ τὴν κορυφὴν τοῦ Ἀθῶνος, ἀλλὰ καὶ ἡ παρουσία τῆς Ὑπεραγίας Θεοῦ ὁκου, ἡ ὁποία εἰς τὴν συνειδητοῦν τῶν Μοναχῶν κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ Ἑγούμενη τοῦ Ἀγίου Ὁρους, εἶναι ἡ τροφός, ἡ ἱατρὸς καὶ ἡ μεσίτις τῶν ψυχῶν. Ἐδῶ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ προστάτις καὶ βνήθος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Ἀπειρα εἶναι τὰ θαύματά Της καὶ αἱ βοηθίαι Της εἰς τοὺς παραμένοντας τὸ περιβόλι Της. Εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ζῇ τις μέσα εἰς ἕνα κόσμον τοῦ Β ζανίου πρὸς τὸν ὁποῖον τελεῖ εἰς ἀδιάκοπον ἐπαφὴν διὰ τῆς λατρείας καὶ τῶν ὕμνων, διὰ τῶν μνημείων τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, διὰ τῶν θρόνων καὶ τῶν ποικίλων παραδόσεων, ὅπου Ἀυτοκράτορες Ἀγιοῦστοι καὶ Ἀγιοὶ τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξαν δωρηταὶ καὶ ἰδρυταὶ τῶν ἱερῶν Μονῶν. Ἐπίσης εἰς Ἅγιον Ὅρος ζῇ κανεὶς τὴν Μεγάλην Ἰδέαν, τὰ ἐθνικὰ ἱδανικά καὶ ἰδεώδη τὰ ὁποῖα ἐχαλοῦχσαν ἐπὶ αἰῶνας τοὺς μαχητὰς τῆς πίστεως καὶ πατρίδος.

Ὅστις λοιπὸν ἀπεφάσκει νὰ γίνῃ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου, νὰ πληρώσῃ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, νὰ εἰσελθῇ ἐνδον τοῦ καταπατάσματος καὶ νὰ χεῖρ ὀνηθῇ κληρικός, εἶναι ἀπαραίτητον, νὰ μεταβῇ εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ νὰ στραφῇ εἰς τὸν ἕνα ἄνθρωπον, νὰ ἰδῇ τὰς πληγὰς του, νὰ γνωρίσῃ τὴν πνευματικὴν πτωχείαν του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶναι ἀχρεῖος δοῦλος νὰ μεταφέρῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτυχίας του εἰς ἄλλους κόσμους καὶ ὅχι νὰ ζῇ ὡς συνήθως δυστυχὴς μεταξὺ δύο κόσμων. Τότε ἂς ἀναμείνῃ τὴν θείαν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς του, τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου Σαβᾶθ νὰ λέγῃ ὡς εἰς τὸν Ἰσαΐαν: εἰς ποῖον νὰ ἀποστείλω; Κα: ἂς εἰπῇ, Ἀπόστειλὸν με Κύριε.

Σ. Κ. Θεολόγος

Ἡ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΟΜΙΛΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπὸ ἀπροσμέτρητον πλῆθος περιβάλλεται ὁ Κύριος ἀπὸ ὄχλους! Ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος εἶδε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀγάτης καὶ δι' αὐτὸ κυριολεκτικῶς ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὰ πάναγνα χεῖλη του. Πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ εὐτυχὲς πλῆθος ἀπευθυνόμενος ὁ Κύριος ὁμιλεῖ, ὅπως εἴπωμεν.

Πρῶτον θεμέλιον εἰς τὴν ὁμιλίαν του εἶναι: «Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι» ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν». Οἱ ἐχθροὶ τῆς Χριστιανικῆς πίστεως εἰρωνεύόμενοι τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσι καὶ παρερμηνεύοντες σοφιστικῶς τὰς ὑψηλὰς ἀληθείας τοῦ Χριστιανισμοῦ

θεωροῦν ὡς «πτωχοὺς τῷ πνεύματι» τοὺς ἀνοήτους τοὺς διανοητικῶς ἀναπήρους! Πόσον σφάλλουν! Ἡ ἰδία ἡ ἱστορία τοὺς διαψεύδει. Ἡ ἰδία ἡ ἱστορία διακηρύσσει, ὅτι μεταξὺ τῶν Ἀγίων καὶ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ συγκαταλέγονται τὰ σοφώτερα πνεύματα τοῦ κόσμου, αἱ ὑψηλότεραι διάνοιαι. Παῖλοι, Γρηγόριοι, Βασίλειοι, Χρυσόστομοι, Ἀθανάσιοι, Φώτιοι ἦσαν ἄνδρες καὶ ἐπ' ἄρετῇ διαπρέψαντες, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἄκρον μορφωμένοι.

Ὁ Κύριος ἐδῶ χαρακτηρίζει ὡς πτωχοὺς τῷ πνεύματι, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν βαθυτάτην ἐπίγνωσιν τῆς ἡθικῆς τῶν ἀνεπαρκείας, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν, ὅτι πάντοτε θὰ εἶναι ἀτελεῖς ὡς πρὸς τὰς γνώσεις, ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὸ πραγματικὸν μέτρον τῆς ἀξίας τῶν καὶ δὲν καυχῶνται ἀλαζονικῶς. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ τιτὰν τῶν ἐρμηνευτῶν, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «Τὶ ἐστὶν οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι;» Οἱ ταπεινοὶ καὶ συντετριμμένοι τὴν διάνοιαν. Πνεῦμα γὰρ ἐνεαῦθα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν προαίρεσιν εἴρηκεν. Ἐπειδὴ γὰρ εἰσὶ πολλοὶ ταπεινοί, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ὑπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἀνάγκης βιαζόμενοι ἀφείς ἐκείνους (οὐδὲ γὰρ ἂν εἴη τοῦτο ἐγκώμιον) τοὺς ἀπὸ προαιρέσεως ἑαυτοὺς ταπεινοῦντας καὶ καταστέλλοντας μακαρίζει πρῶτους» (κεφ. Ε δ' μιλλια ΙΕ).

Πραγματικῶς, διὰ νὰ καυχῇ ὁ ἄνθρωπος; Διὰ τὸ σῶμα του καὶ τὰς ἐν γένει σωματικὰς του ἱκανότητας; Ὁ λάκκος τοῦ νεκροταφείου δίδει τὸ μέτρον τῆς ἀξίας τοῦ σώματος! Διὰ τὸ χρῆμα ἢ τὰ κοινωνικὰ ἀξιώματα; Πόσον εὐκόλως διολισθαίνουν (=ἐγλυστροῦν) ἀπὸ τὴν κατοχὴν τοῦ ἀνθρώπου; Πόσον συντόμως τὰ ἐγκαταλείπει ὁ ἄνθρωπος διὰ τοῦ θανάτου! Ὁ ὕμνογράφος δίδει μίαν θαυμασίαν εἰκόνα τῆς ματαιότητος αὐτῆς τῶν ἐγκοσμίμων! λέγει εἰς ἕνα ὕμνον «καὶ εἶδον τὰ ὀστέα τὰ γεγυμνωμένα καὶ εἶπον· Τὶ ἐστὶν ἄρα ἡ βασιλεὺς ἡ στρατιώτης ἢ πλούσιος ἢ δίκαιος ἢ πέννης ἢ ἁμαρτωλός; Ὁ τελευταῖος ἐπίλογος ὅλης τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ὅλου τοῦ κοσμικοῦ θορύβου εἶναι αὕτη ἡ φρικαλέα δημοκρατία τοῦ ὀστεοφυλακίου.

Ἄλλ' ἴσως εἴπουν τινές: Καυχόμεθα διὰ τὰς γνώσεις; μα; Μήπως ὅμως αἱ γνώσεις εἶναι προϋόντια τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου; Τὰς γνώσεις τὰς ἀποκοτῶν οἱ ἄνθρωποι διὰ τῆς μελέτης. Λέγει χαρακτηριστικῶς ὁ Ἀπ. Παῦλος. «Τὶ ἔχεις, ἄνθρωπε, ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;»

Ἀρκεῖ δὲ μία σταγὼν αἵματος εἰς τὸν ἐγκέφαλον, διὰ νὰ μεταβάλῃ τὸν σφῶν ἐπιστήμονα εἰς γελοῖον φρενοβλαβῆ! Ἄλλωστε εἶναι τόσον ἀπεραντὸν τὸ πλῆθος τῶν γνώσεων καὶ τόσο μικρὰ ἡ διάρκειά τῆς ζωῆς μας, ὥστε ὅχι μόνον ὅλα δὲν μπορούμε νὰ τὰ μάθουμε, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ, ποὺ πρέπει λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός μας νὰ γνωρίζωμεν, τὰ κατέχομεν πλημμελῶς.

Ὁ ἱατρὸς π.χ. δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀσθενείας ὅλου τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. Θὰ εἶναι ἡ παθολόγος ἢ ὀφθαλμίατρος ἢ χειρουργὸς κ.τ.τ. ὁ δὲ μαθητὴς τῆς ἐποχῆς μας γνωρίζει ἀναμφισβητήτως περισσότερα τοῦ καθηγητοῦ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Σχετικὴ καὶ τετριμμένη ἡ κατοχὴ τῶν γνώ-

Ἡ ΖΩΗ ΚΑΙ Ἡ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Σταχυολογημένη ἐκ βιβλίων τῆς ἑκταμῆς Διαθήκης
ὡπὸ Ἀρχιεμανθ. Καλλιπίου Πανακουλολοπούλου

«Εγὼ μὲν εἰμι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας» (Πράξ. κβ' 3)

—Εγὼ εἰμαι Ἰουδαῖος, ὁ ὁποῖος ἔχω γεννηθῆναι ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας.

«Καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλῆτης εἰμι, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ φυλῆς Βενιαμίν» (Ρωμ. ια' 1)

—Εἰμαι Ἰσραηλῆτης, ἀπὸ τοῦ ἀπογόνου τοῦ Ἀβραάμ, ἀπὸ τῆς φυλῆς Βενιαμίν.

«Κατὰ δικαιοσύνην, τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἁμεμπτος» (Φιλιπ. Γ' 6)

—Καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ τῆς αὐστηρᾶς τήρησιν τοῦ νόμου Μωϋσέως ἀπεδείχθη ἁμεμπτος.

«Εγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἑμαυτῷ τὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ Ναζωραίου δεῖν πολλὰ ἐναντία πράξει» (Πράξ. κοτ' 16)

—Καὶ ἐγὼ ἠπίστησα εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐνόμισα λοιπὸν, ὅτι ὀφείλον κατὰ τοῦ δυνάμει τοῦ Ἰησοῦ Ναζωραίου εἰς πολλὰς ἐχθρικός ἐνεργείας νὰ προβῶ καὶ πολλὰ δυσμενῆ καὶ ἐναντία κατ' αὐτοῦ νὰ πράξω.

«Καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκόρθουν αὐτήν». (Γαλ. α' 13).

—Ὑπερβολικὰ κατεδίωκον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ τὴν καταστρέψω.

«Πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκόν... ἡμέρας μέσης κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, Βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὡπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμπαν με φῶς». (Πράξ. κοτ' 12-13).

—Ἐπὶ γαίᾳ εἰς Δαμασκόν... καὶ κατὰ τὸ μεσημέρι ὅταν ἀκριβῶς ὁ ἥλιος ἔχη τὴν μεγαλυτέραν λάμψιν του καὶ ἐξουδετερώσῃ με αὐτὴν κάθε ἄλλο φῶς εἰς τὴν γῆν, εἶδον εἰς τὸν δρόμον, ὃ βασιλεῦ, νὰ λάμπῃ γύρω ἀπὸ ἐμὲ φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἰσχυρότερον ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου.

«Ἦκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρὸς με καὶ λέγουσαν

σεων! Οὐδὲμία λοιπὸν καύχησις δι' αὐτὸς.

Μήπως δυνάμεθα νὰ καυχηθῶμεν διὰ τὴν ἀρετὴν μας καὶ τὴν καλοσύνην μας; Εἶναι τόσον ἀτελής καὶ τόσον ἀθλία ἡ εἰκὼν τῆς ἡθικῆς μας καὶ τὸ κακόν, ὥστε οὐδεὶς δύναται νὰ καυχῇ, ὅτι ἐπετέλεσε τὴν ἀρετὴν. Μόνον Εἰς εἶχε τὸ δικαίωμα τὰ εἶπε «Τὶς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;» Καὶ μόνον δι' αὐτὸν διαβεβαίωσαν, ὅτι «ἁμαρτία οὐχ ἐποίησεν, οὐδὲ εὗρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ». Καὶ αὐτὸς ὁ Εἰς ἦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἰσχύει ἀνεξαιρέτως ἡ διαπίστωσις καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Δαυὶδ «ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθη καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύσθη με ἡ μήτηρ μου». Ἀμαρτίαι δὲν εἶναι μόνον ὁ φόρος, ἡ κλοπὴ, ἡ πορνεία ἢ μοιχεία! Ἀμαρτία εἶναι καὶ ὁ θυμὸς, ἡ συκοφαντία, τὸ ψεῦδος, ἡ ἰσχυροσύνη, ἡ ὑπερηφάνεια, τὸ φιλήδονον βλέμμα, αἱ πονηραὶ σκέψεις καὶ τόσα ἄλλα μικρὰ καὶ ἀφανῆ, ἀλλ' ἐπικίνδυνα στοιχεῖα τῆς κακίας.

Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰς ἐρπούσας αὐτὰς ἀθλιότητας;

(Συνεχίζεται)

... Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις; Εγὼ εἰμι ὁ Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις» (Πράξ. κοτ' 19).

—Ἦκουσα φωνὴν νὰ μοῦ ὁμιλῇ καὶ νὰ λέγῃ... Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί με διώκεις;... Εγὼ εἰμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώκεις.

«Οὐκ ἐγενόμην ἀπειθῆς τῇ οὐρανῷ ὁπτασίᾳ» (Πράξ. κοτ' 19).

—Δὲν ἔγινα ἀπειθῆς εἰς τὰς διαταγὰς, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐδόθησαν κατὰ τὴν οὐράνιον ἐκείνην δεικνύσαν.

«Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται λέγον ὅτι δεσμὰ με καὶ θλίψεις μένουσιν, ἀλλ' οὐδενὸς λόγον ποιούμεαι οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχὴν μου τιμᾶν ἑμαυτῷ, ὥς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς καὶ τὴν διακονίαν, ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ διαμαρτύρασθαι τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. κ' 23-25).

—Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν μαρτυρεῖ ἐντόνως καὶ λέγει, ὅτι με περιμένουν δεσμὰ καὶ θλίψεις. Δὲν λογαριάζω ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά, οὔτε θεωρῶ τὴν ζωὴν μου πολύτιμον δι' ἐμὲ, ὅσον θεωρῶ σπουδαῖον καὶ πολύτιμον τὸ νὰ τελειώσω με ἀνάπαυσιν συνειδήσεως καὶ χαρὰν τὸν δρόμον τῆς ἀποστολῆς μου καὶ νὰ φέρω εἰς πέρας τὴν διακονίαν ποῦ ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ νὰ διακηρύξω τὸ Εὐαγγέλιον τῆς χάριτός Του.

«Εγὼ γὰρ εἰμι ὁ ἐλάχιςτος τῶν Ἀποστόλων, ὅς οὐκ εἰμι ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορινθ. ιε' 9).

—Διότι ἐγὼ εἰμαι ὁ πῶς μικρὸς τῶν Ἀποστόλων, ὅστις δὲν εἰμαι ἄξιος νὰ λέγωμαι Ἀπόστολος, διότι κατεδίωξα τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

«Οἱ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι ὧν πρῶτος εἰμι ἐγώ, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρῶτον ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὁποῦτόπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον» (Α' Τιμ. α' 16-16).

—Εἰμαι ὁ πρῶτος τῶν ἁμαρτωλῶν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς με ἔσωσε διὰ νὰ μοῦ δεῖξῃ πρῶτα ὅλη τὴν μακροθυμίαν σὰν παράδειγμα ὧν μέλλουν νὰ πιστέψουν σ' αὐτὸν διὰ νὰ κληρονομήσουν τὴν αἰώνιον ζωὴν.

«Ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ» (Γαλ. β' 20).

—Ζῶ ἐμπνεόμενος καὶ κυριαρχούμενος ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος με ἠγάπησεν καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτὸν του διὰ τὴν σωτηρίαν μου.

«Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὧν εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον». (Α' Κορινθ. β' 2).

—Ἀπεφάσισα νὰ μὴ διδάξω μετὰξὺ σας τίποτε ἄλλο παρὰ Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τοῦτον ἑσταυρωμένον.

«Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν Χριστὸς καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδος» (Φιλιπ. α' 21).

«Ἐν δέ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος τοὺς δὲ ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλιπ. γ' 14).

—Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα κάνω καὶ δι' ἕνα φρονεῖ.

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ῥ' πὸ Κωνσταντίνου Ἀρχιεπισκόπου Ἰγναντίου Μπέτση

B'

Ἀ τεδείξαμεν διὰ στοιχείων ἀδιαφύστων εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ὅτι ἡ Διοικοῦσα Κρατικὴ Ἐκκλησία παρ' ὅλην τὴν ὕλην δύναμιν ποὺ διαθέτει καὶ μὲ ὅλον τὸν ὄγκον τῶν πειθηνίων ὀργάνων της, τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων, συλλόγων κλπ. καὶ παρὰ τὴν τεραστίαν ὑποστήριξιν ποὺ ὑφίσταται ἀπὸ τὸ Κράτος (ἐξ οὗ καὶ ὁρθότερον ὀνομάζεται *Κρατικὴ Ἐκκλησία* ἀφ' οὗ μ' ἕνα τηλεφώνημα τῶν μητροπολιτῶν τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν τῶν αἰ δυνάμεις τῆς χωροφυλακῆς... λὲς καὶ δὲν διευθύνει τὴν χωροφυλακὴν τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἀλλὰ οἱ πρωτοσύγγελοι τῶν μητροπολιτῶν!!...) παρ' ὅλα ταῦτα παρυσιάζει σήμερον τρομερὰν ἑλλειψὶν πνευματικότητος καὶ οἰκτρὰν ἡθικὴν κατὰστασιν εἰς σημεῖον ἐντελῶς ἀποκαρδιωτικόν. Τοῦτο ὅσονδήποτε καὶ ἂν θέλωμεν νὰ τὸ κρύψωμεν εἶναι ἐν τούτοις ἡ ὠμὴ ἀλήθεια. Πάντα δὲ ὅσα ἐξεθέσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον εἶναι ἕνα μικρόν, ἐλάχιστον μέρος τῶν ἀνηκούστων σκανδάλων, ποὺ συμβαίνουν σήμερον εἰς τὸν κλῆρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρατικῆς ποὺ περιγράφονται μὲ τὰ μελανώτερα χρώματα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, ἀπὸ τοὺς ἰδίους νεομερολογίτας, ποὺ μολονότι κτυποῦν τὰ σκάνδαλα καὶ βλέπουν τὴν ἐξαθλίωσιν ἐν τούτοις δὲν τολμοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, ἥτις καθὼς θ' ἀποδειχθῇ ἐν συνεχείᾳ, εἶναι ἡ σεμνυνομένη τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἀκολουθοῦσα Πατρῴας παραδόσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ λοιπῶν Συνόδων Παλαιομερολογικῆς Ἐκκλησίας. (Ὁ ἀναγνώστης, ἂν θέλῃ, ἂς ρίψῃ μιὰ ματιὰ στὰ ὄργανα τῶν νεομερολογιτῶν: «Ἀνάπλασις» — «Ἐνορία» — «Φωνὴ τῆς Ἐκ-

κλησίας» «Ἐκκλησιαστικὸν Βῆμα» «Νέμεσιν» «Ἀκρόπολιν» κλπ, διὰ ν' ἀντιληφθῇ ἰδίως ὁμασιν τὰ πρωτοφανῆ ἐκκλησιαστικὰ σκάνδαλα, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὰ ἀνωτέρω ἰδικὰ των!! ὄργανα ἐκκλησιαστικὰ περιοδικὰ ἐφημερίδες κλπ.)

Πάντα ταῦτα λοιπὸν καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ ὁ καθεὺς πιστὸς ἤξευρε ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ δὲν μεταδίδεται πλέον εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ ὅτι Ἐδλογία τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Δομήτορος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει πλέον εἰς τὴν νεομερολογικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἤρε τὴν χάριν τοῦ ἀπ' αὐτοὺς — ποὺ περιφρόνησαν τὸν Νόμον τοῦ, ἐγκατέλειπε τὸν ἀμπελῶνα Τοῦ ἀφοῦ πρῶτα ἐγκατελείφθη Αὐτὸς ὑπὸ τῶν γεωργῶν τοῦ Ἀμπελῶνος Τοῦ. Καθὼς βλέπω τὴν ὀδυνηρὰν κατὰστασιν τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς βλέπω ὅτι ἔπαψε νὰ δίδῃ καρποὺς, τὸ ἀδιαφύστωτο ὅπως εἴπαμε με εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, κριτήριο, τῆς γνησιότητος: «*ἀραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς*» (Ματθ. ζ' 20), καθὼς βλέπω τὸν Ἀμπελῶνα χωρὶς σταφύλια, χωρὶς καρπὸν μοῦ ἔρχονται στὸ μυαλὸ τὰ θρηνητικὰ λόγια τοῦ Προφήτου Ἡσαΐα, τὰ λόγια ποὺ σπαράσσουν κάθε ἀνθρώπινη καρδιά, ἰδοὺ τί λέει: «Ὁ ἡγαπημένος μου εἶχεν ἀμπελῶνα ἐπὶ λόφον παχυτάτον. Καὶ περιέφραξεν αὐτὸν καὶ συνήθροισεν ἐξ αὐτοῦ τοὺς λίθους, καὶ ἐφύτευσεν αὐτὸν μὲ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ κλήματα καὶ ἔκτισεν πύργον ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ, καὶ κατεσκεύασεν ἔτι ληνὸν ἐν αὐτῷ καὶ περιέμενε νὰ κἀν σταφύλια, ἀλλ' ἔκαμε ἀγριοσταφύλλα!!) Καὶ τώρα, κάτοικοι Ἱερουσαλὴμ καὶ ἄνδρες Ἰούδα, κρίνατε παρακαλῶ, ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀμπελῶνος μου. Τί ἦτο δυνατόν νὰ κάμω ἔτι εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου, καὶ δὲν ἔκαμον εἰς αὐτόν; διὰ τί λοιπὸν, ἐντὼς περιέμενον νὰ κἀν σταφύλια ἔκαμεν ἀγριοσταφύλα; (Ἡσαΐας Ε' 2—4) Πόσον στ' ἀλήθεια ζωντανὰ μιλεῖ ὁ Προφήτης! Τί δύναμι ποὺ ἔχουν τὰ λόγια του! Λὲς καὶ εὐρίσκεται στὰς ἡμέρας μας καὶ βλέπει τὴν ἀπαγορευτικὴν κατὰστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν παύω νὰ διαβάζω τίς προφητείας του, διότι βλέπω μίαν ἀνεξήγητον ἔλξιν ποὺ μὲ τραβᾷ πρὸς αὐτὲς δείχνοντάς μου τὸν δρόμον. Καὶ καθὼς προχωρῶ βλέπω καὶ τὴν σκληρὰν ἀλλὰ δικαίαν ἀπόφασιν τοῦ Κριτοῦ. Ὁ Προφήτης συνεχίζει: «Τώρα λοιπὸν θέλω σᾶς ἀναγγεῖλαι, τί θέλω κάμει ἐγὼ εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου. Θέλω ἀφαιρῶσαι τὸν φραγμὸν αὐτοῦ, καὶ θέλει καταφραγεῖται. Θέλω χαλῶσαι τὸν τοῖχον αὐτοῦ καὶ θέλει καταπατηθῇ καὶ θέλω καταστήσει αὐτὸν ἔρημον... θέλουνι βλαστήσει *τριβόλοι καὶ ἀκανθὰι*!!) (κεφ. Ε' 5—6) Ἀλλοίμονον! Ὁ Κριτὴς ναί, εἶναι ἀγαθὸς καὶ καλός, μὰ δταν βλέπῃ ὅτι εἴμεθα ἀμετανόητοι μᾶς τιμωρεῖ παραδειγματικά. Καὶ ἔτοι ἀντὶ γὰρ σταφύλια ἰδοὺ τριβόλια καὶ ἀκάνθια. Προχθὲς ἔπεσε εἰς τὸ μάτι μου ἕνα ἀκόμα ὠραῖο διαβολικὸν τριβόλι, ποὺ παρήγαγε λειτουργοὺς τοῦ Ἀμπελῶνος Τοῦ Κυρίου!... Παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς στ' Οἰκουμ. Συνόδου καθ' ἃς ἀπαγορεύεται ἐπὶ ποινῇ καθαιρέσεως καὶ ἀφορισμοῦ ἡ παρακολούθησις σατανικῶν θεαμάτων ὁ-

ζωλησμονῶ τὸ παρελθὸν καὶ ἀιώνιοι πρὸς τὰ καθήκοντα διὰ τὰ τετέλεστω. Καὶ ἔτοι προχωρῶ πρὸς τὸν ἐπιδιωκόμενον σκοπὸν μου διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ βραβείου τῆς ἀνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

«Καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδίσω» (Φιλιπ. γ' 8).

—Καὶ θεωρῶ τὰ πάντα σκύβαλα καὶ ἄξια περιφρονήσεως γιὰ νὰ κερδίσω τὸν Χριστόν.

«Ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκε, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τειρήρηκα· λοιπὸν ἀπέκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης Στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὃ δίκαιος κριτὴς, οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β' Τιμ. δ' 7-8).

—Ὁ καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἔφθασε. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθηκα. Τὸν δρόμον ἐτελείωσα. Τὴν πίστιν διετήρησα. Τοῦ λοιποῦ μένει σ' ἐμὲ ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, ποὺ θὰ μοῦ ἀποδώσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὃ δίκαιος Κριτὴς. Καὶ ὅχι μόνον σ' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλους ὅσοι ἀγαποῦν τὴν ἐπιφάνειάν Του.

πὸ κληρικῶν καὶ πιστῶν, ἱερεὺς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου, ὄχι ἀλλῶς παρηκολούθησε θέαμα—τοῦτο εἶναι πλέον κοινοτυπία—ἀλλὰ ἐπετέλεσε καὶ ἀγιασμόν στὸν τόπον τῆς παρανομίας!! Διὰ τὴν στεφθεῖ βλέπετε ὑπὸ... ἐπιτυχίας ἢ σατανικῆς τοῦ προσπάθειαι!! ποῦ ὁδηγούμεθα λοιπόν; Ἱερεῖς νὰ εὐλογοῦν τὸ ἔργον τοῦ Σατανᾶ; (Ἐφημερίς «Ἐθνος» Τρίτη 2 Ἰουλίου 1957 σελ. 2α!!) Τοῦτο δὲ εἶναι μικρὴ συμπλήρωσις τῶν... ἀκανθῶν καὶ τῶν τριβόλων ποὺ παρήγαγε ἡ ἀπομακρυνθεῖσα ἀπὸ τὰς πατρικὰς παραδόσεις Νεοσημερολογικὴ Ἐκκλησία ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν καθὼς ἀπεδείξαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Ἄν ἐξέταζαν ταῦτα κάπως στὰ σοβαρὰ καὶ μὲ τιμωρία οἱ μελετῶντες τὰ συμπτώματα τῆς διαφθορᾶς μορφωμένοι μας!! Ἄς ἐπανέλθωμεν ὁμῶς εἰς τὸ θέμα μας.

Τὰ κριτήρια λοιπὸν τὰ ὁποῖα ἀκολουθήσαμεν εἰς τὴν μελέτην μας αὐτὴν μᾶς ἐβοήθησαν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀληθινὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. «Ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτοὺς» εἶπεν ὁ Κύριος. Κι' ἐμεῖς ἐκ τῶν καρπῶν αὐτῶν τῶν τριβόλων καὶ τῶν ἀκανθῶν καὶ οὐχὶ τῶν σταφυλῶν ἐπεγνώσαμεν αὐτοὺς! Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει πλέον ὅτι ἡ ἀληθὴς, ἡ γνησίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἶναι αὕτη ἡ πτωχὴ καὶ περιφρονημένη καὶ διωκομένη Ἐκκλησία τῶν παραπεισμένων παλαισημερολογικῶν. Ὁ Κύριος εἶπεν: «εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ οἱ υἱαὶ; διώξουσιν;» Δὲν ἀποτελεῖ λοιπὸν αὐτὸς ὁ διωγμὸς τῆς, ὁ τιμημένος διωγμὸς τῆς, ἓνα ἄλλο ἀδιάφευστο κριτήριον περὶ τῆς γνησιότητός της; Ποιὸ ἦταν πάντοτε τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς γνησίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας; Δὲν ἦταν ὁ κατατρεγμὸς, ἡ συκοφαντία, τὸ διώξιμο; Δὲ ἦταν ἡ φτώχεια καὶ ἡ περιφρόνησις καὶ ἡ ἐγκατάλειψις; Δὲν ἦταν πιστοὶ τῆς οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἀγράμματοι, τὰ «μωρὰ καὶ ἐξισθημένα καὶ τὰ ἀγενῆ καὶ τὰ μὴ ὄντα» καθὼς λέει ὁ μέγας Παῦλος; (Α' Κορ. Α' 28) θέλει λοιπὸν πολὺ ἀκόμα διὰ τὴν καταλάβωμεν ὅτι ἡ συμμαχία μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς αὐτῆς, οἱ συμβιβασμοὶ μὲ τοὺς καθηγητὰς σοφοὺς τοῦ κόσμου, αἱ ὑποχωρήσεις εἰς τοὺς δυνάστας καὶ τοὺς ἄρχοντας, αἱ συμφιλιώσεις μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πίστεως, μὲ τὰ πλούτη καὶ τὰ μέγαρα καὶ τὰς «λιμουζίνας» ἢ εἰσαγωγὴ τῆς ἀριστοκρατίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῶν διαβαθμίσεων καὶ καιηγοριῶν στὰ Θεία Μυστήρια, αἱ ἀνήκουστοι πράξεις καὶ ἀνθρωπικότητες ποὺ συνταράζουν τὴν κοινωνίαν μας ἐκ μέρους κληρικῶν κλ., θέλουν πολὺ, λέμε, ὅλ' αὐτὰ διὰ τὴν μᾶς ἀποδείξουν ὅτι αὐτὰ ὅλα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ἀληθινὴν γνησίαν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ μας; Ποιὸς λοιπὸν τίμιος Χριστιανός, ποῦ πολεῖ διὰ τὴν ἀγαπημένην μας Ὁρθόδοξίαν καὶ ποῦ συμφεροντολογικὰ κριτήρια δὲν ἔχουν εἰσχωρήσει ἀκόμα στὴν ἀγνὴ ψυχὴ του δὲν θὰ ἰδῇ τὴν Ἀλήθειαν καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν τιμὴν παράταξιν τῶν ἀγωνιζομένων πιστῶν διακρίνοντάς κάθε πνευματικὴν ἐπικαιριότητα μὲ αὐτοὺς, ποῦ ἐξέπισαν τοῦ προορισμοῦ των καθὼς μᾶς προστάσσουν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας; Ἀρκεῖ νὰ θυμηθοῦμεν τί λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης; (Β' Καθ. στ. 9—11) καὶ τί ὁ Παῦλος; (Α' Κορ. Ε' 9 10,

Β' Κορ. ΣΤ' 14—17 Ἐφεσ. Ε' 11 κλπ.) διὰ τὴν καταλάβωμεν πόσῃ εὐθύνην φέρομεν ἔστω καὶ μὲ τὴν ἀνοχήν μας. Μετὰ ταυτὶν ἀνθρώπων λέει ὁ Παῦλος «μηδὲ συνεθίειν» κι' ἐμεῖς πηγαίνωμεν προθυμότερα καὶ συντριβόμεν ὄχι μόνον τὸ ψεύτικο, ὑλικὸ φαγητὸ ἀλλὰ καὶ τὸ πνευματικὸ φαγητὸ μεταλγυρίζοντες ἐκ τοῦ ἰδίου ποιηρίου μὲ αὐτοὺς τὰ Ἀχραντὰ καὶ Φρικτὰ Μυστήρια τοῦ Κυρίου μας! Καὶ δὲν θὰ ἦταν αὕτη ἡ ἀνοχή μας καὶ συγκατάθεσις στὶς ἁμαρτίες τῶν ἄλλων ἢ μεγαλυτέρα προδοσία πρὸς τὸν Κύριον; (Ἀποκάλ. ΙΗ' 4).

Τὸ χριστιανικὸν βιβλίον

Μερίαν τὴν ἀνάγκην ἔχει ὁ χριστιανὸς ἀπὸ τὴν μελέτην ὡφελίμων καὶ διδασκικῶν βιβλίων.

Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν ἐπικίνδυνον κατακλυσμὸν τῶν διαφόρων πορνογραφικῶν ἢ ἀνέκρων βιβλίων ἢ τῶν γλυκαναλάτων ἐκείνων καὶ ὑπόπτου σκοπιμότητος «χριστιανικῶν μυθιστορημάτων» τύπου «τὸ πικρὸν μεγάλο γεροντὸς», κυκλοφοροῦν ἐνίοτε καὶ βιβλία σπανιστάτης ἀξίας, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ πᾶσα χριστιανικὴ οἰκογένεια εἰς τὸ παρὸν ἀεθρίδιον θὰ παραθέσωμεν μερικὰ τοιαῦτα τὰ ὁποῖα θὰ εἰσελθῶν ὡς πολῦτιμοι φίλοι εἰς τὰς Ὁρθόδοξους οἰκογενείας.

Α) Ὁ ἐκλεκτὸς καὶ πολυσέβαστος Κ. Σχοινᾶς διενθυνητὴς τοῦ ἐν Βόλῳ ἐκδομένου περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικὴ Βιβλιοθήκη» ἐξέδωσε τὴν «Νέαν Κλίμακα» εἰς τὴν ὁποίαν ὡς γνωστὸν ἐρμηνεύονται οἱ Ἀναβαθμοί. Ὁμοίως καὶ τὸ σπουδαιότητος πρακτικῆς ἀξίας βιβλίον «Χριστοθήκη».

Πρόκειται περὶ πατερικῶν βιβλίων τῶν ὁποίων ἡ ἐπανέκδοσις ἀποτελεῖ ἀθλὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀνήκει πᾶς ἑκαίνο εἰς τὸν κ. Σχοινᾶν.

Β) Δὲν ὑστερεῖ εἰς ὑψηλὸν κατόρθωμα καὶ εἰς ἐπαινετὴν ἀξίαν ἡ προσπάθεια τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου ἀδελφῶν Παπαδημητρίου (δδὸς Ἀνυφύργου 10). Οὗτοι εἰς τὴν σειράν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκδόσεων ἐκυκλοφόρησαν κατ' αὐτὰς εἰς πολυτελεστάτην ἐκδόσιν τὴν «Φιλοκαλίαν» ἥτις ὡς γνωστὸν ἀποτελεῖ κόσμημα τῆς πατερικῆς φιλολογίας.

Ἐπαναλαμβάνομεν διὰ τὴν ἐποχὴν μας εἶναι αἱ τοιαῦται ἐκδόσεις εὐλογία Θεοῦ.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι ὁ ἀναφερθεὶς ἐκδοτικὸς οἶκος Παπαδημητρίου ἔχει καὶ τὴν πολῦτιμον βιογραφίαν τοῦ γνωστότατου καὶ συμπαθοῦς «Παπουλάκου» τοῦ νεωτέρου αὐτοῦ προφήτου τῆς Πατρίδος μας γραφεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Μπασιτῆ.

Τέτοια βιβλία δὲν πρέπει νὰ μὴ ἀποκτήσῃ ὁ χριστιανός.

Ὁ βιβλιόφιλος

Ἀπὸ τὸν δορυσεμὸν τοῦ ἱεροῦ Ναυθρίου Ἀγίων Πάντων (Βύρωνος) διακρίνεται ὁ ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος, οἱ ἱεροφάνται Δοσίθεος, Ἀπόστολος Μαΐστρας καὶ ὁ κ. Παναγιώτης Κοσμοπούλος

Ο ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΕΚ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΩΝ

Υπὸ Ὀσιολογιατικοῦ Μοναχοῦ **ΑΝΤ. ΜΟΥΣΤΑΚΑ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πρὸ τινων ἡμερῶν διέτρεχε τὸν εἰς θάνατον κίνδυνον ἓν οἰκότροπον δεκαπενταετὲς κοράσιον ὀρθόδοξον ὀνομαζόμενον Ἑλένη Δ. Βάβουλα.

Ἄν καὶ κατὰ διαταγὴν τῶν συγγενῶν του κατεβλήθησαν πολλαὶ προσπάθειαι ἵνα ἀρθῇ ἀπὸ τοῦ καταστήματος τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους καὶ νοσηλευθῇ εἰς οἰκίαν ὀρθοδόξου, ἐστάθη ὅμως ΑΔΥΝΑΤΟΝ νὰ πεισθῇ εἰς τοῦτο ἡ Προεστῶσα. Ταῦτα δὲ μαθὼν ἐγώ, ἀμέσως ἀπέστειλα τὸν οἰκονόμον καὶ πνευματικὸν Ἀθανάσιον Φαντῖνον ἵνα ἐξομολογήσῃ τὸ κινδυνεῦον κοράσιον, καὶ κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἀλλ' ἡ Προεστῶσα δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτόν· ἐπειδὴ δὲ ὁ Πνευματικὸς ἠπέλιπεν, ὅτι θέλει ἀναφέρει πρὸς ἡμᾶς τὴν ἄδικον ἀντίστασιν αὐτὴν, ἠναγκάσθη αὕτη νὰ εἰσαγάγῃ τὸν πνευματικὸν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενοῦς. Ἐπειδὴ δὲ καὶ πάλιν ἡ Προεστῶσα ἐπέμενε νὰ εἶναι παρούσα καὶ αὐτῇ-κοι εἰς τὴν ἐξομολόγησιν, καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν εἰς αὐτὴν οὗτος τὸ ἄτοπον καὶ ἀσυγχώρητον, ἠναγκάσθη καὶ ἄκουσα νὰ ἀπομακρυνθῇ. Καὶ οὕτως ὁ πνευματικὸς ἐξομολόγησε τὴν ἀσθενῆ.

Εὐρὼν οὗτος (ὁ Πνευματικὸς) ὅτι ὁ Λαζαριστὴς Ιερεὺς εἶχε προεξομολογήσει καὶ κοινωνήσει τῶν ἀ-

Εἰς Κελλάριον

Ἀντιπροσώπός μας ἐπεσκέψθη τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀδελφοὺς τοῦ παραρτήματος Κελαμῶν. Οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοὶ ἀγωνιστὰ ἐκκλησιαζόμενοι εἰς ἐρημονικησίον ἀπέχον περὶ ὥραν ἀπὸ τῆς πόλεως. Τὸ βράδυ ἐγένετο σύσκεψις μετὰ τοῦ ἐφημερίου πατρὸς Νικολάου Σμυρλῆ καὶ τοῦ Δ. Σ. τοῦ παραρτήματος. Κατ' αὐτὴν ἐγένετο ἀνασκόπησις τῆς πορείας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ συνεφωνήθη ὅπως, χάριν τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης, ἀποφεύγονται δυσμενεῖς κρίσεις εἰς βάρος τῶν γνωστῶν ἐκτρέφειν. Ἀξίζει νὰ τονισθῇ ἡ πολύτιμος συμβολὴ τοῦ κ. Χρ. Κωνσταντοπούλου εἰς τὴν δὴλον ὁράνωσιν τοῦ παραρτήματος. Τὸ παράρημα τῶν Κελαμῶν ἀποτελεῖ πολύτιμον Ἀκρόπολιν μὲ ἐκλεκτοὺς μαχητάς. Ὁ Κύριος ᾧς εἶναι μαζί τους.

Ὁ Διονυσιάτης Μοναχὸς Θεόκλητος

Τιμὰ τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ τὴν Θεοφιλεῆ πολιτείαν τοῦ Ἀθωνοῦ ὁ δοσιλογιώτατος Μοναχὸς Θεόκλητος. Τὰ ὑπ' αὐτοῦ γραφόμενα ἀποκαλύπτουν ἄνδρα μὲ βάθος χριστιανικοῦ στοχασμοῦ καὶ ἐφάρμιλλον τῶν μυστικῶν καὶ νηπτικῶν πατέρων. Ἰδιαίτερος ἡ εὐθαρσὴς στάσις του ἐναντι τοῦ παλαίωμαρολογητικοῦ ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Διότι δὲ ἀκριβῶς αἰσθάνεται καὶ ζῇ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐλπίζομεν νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ μνημόσυνον τοῦ καινοτόμου πατριάρχου Κων/πόλεως ἀπὸ μερικῶν ἐκλεκτῶν Ἀθωνίταις πατέρων (τοὺς μνημοσιβεύοντας) ἀποτελεῖ ἐπιζημίαν ὑποχώρησιν διὰ τὸ ἰδανικὸν τῆς ἀκριβείας τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐμμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ γλυκύτατη ἀλλὰ καὶ κατηγορηματικὴ φωνὴ τοῦ πατρὸς Θεοκλήτου θὰ διαμορφώσῃ κίνησιν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ τῆς πίστεως τῶν πατέρων μας.

Θάνατος ἐκλεκτῆς ἀδελφῆς

Τὴν 25(5)57 ἀπεδήμησε εἰς Κύριον εἰς Νέαν Ἰωνίαν ἡ δοσιτάτη Γερασίμια Μοναχὴ, κατὰ κόσμον Λέσποινα Θεοικοῦ. Αὕτη ὑπῆρξε παλαιομαχος ἀγωνίστρια, ὑποδειγματικὴ οἰκοδόσποινα. Τὴν ἐκήδευσεν ἐν μέσῳ πυκνοτάτου πλήθους ὁ ἀρχιμανδρίτης Γεράσιμος Βράκας.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπαύσῃ.

ζύμων τὴν ἀσθενοῦσαν, καὶ ὅτι αὕτη κλαίονσα διὰ τὴν δεινὴν ταύτην περίστασιν τῆς, παρεκάλει θερμῶς τὸν πνευματικόν, ἵνα ταχέως αὐτὴν κοινωνήσῃ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, σπεύσας· δρομαῖος ὁ πνευματικὸς ἔλαβε τὰ Ἅγια, καὶ ἐπιστρέψας εὗρε τὴν Προεστῶσαν ἀπειλοῦσαν τὸ κοράσιον, ὅπως μὴ δεχθῇ τὴν ἄγλιαν Μετάδοσιν ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ. Ἀλλ' ὁ πνευματικὸς πάλιν παρατηρήσας εἰς τὴν Προεστῶσαν τὰ εἰκότα, ὥς εἰς ἀλλότρια θρησκευτικὰ ἐπεμβαίνουσιν καθήκοντα, διέταξεν αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ δωματίου τοῦ κορασίου. Καὶ οὕτως ἐξεληθείσης τῆς Προεστῶσης ἐκοινωνήσας τὸ κοράσιον τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, τὸ ὁποῖον καὶ ἐξηγήθη εἰς τὸν Πνευματικόν του ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ προηγηθείσας τρομερὰς ἀπειλὰς τῆς Προεστῶσης.

Ἀλλὰ τὸ τρομερότερον πάντων εἶναι ὅτι: Ἀναχωρήσαντος τοῦ πνευματικοῦ ΑΜΕΣΩΣ ἡ Προεστῶσα ἔδωκεν εἰς τὸ κοράσιον, ὥς ἔμαθον ἐμεῖς, ἵνα ἐμέσῃ—ὥς καὶ ἤμεσε— φρονοῦσα καὶ δοξάζουσα, ὅτι δὴθεν κατορθοῖ, ὅπως ἀπολεσθῇ ἀπὸ τοῦ κορασίου ἡ χάρις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ μεῖνῃ ἡ τῶν ἀζύμων ἐξ ὧν εἶχε προκοινωνήσει.

Τὴν ἀσυνείδητον ἢ ἀντιχριστιανικὴν ταύτην πράξιν δὲν ἐνήργησεν ἡ Προεστῶσα αὕτη εἰς τοῦτο μόνον τὸ κοράσιον ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ ἀπροσποθανόντα, καὶ τοῦτο εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ἐνταῦθα. Τὴν δὲ ἐπιοῦσαν ἀποβιώσαντος (τίς οἶδε πῶς) τοῦ περὶ οὗ λόγος κορασίου, μαθὼν ἐγώ, ὅτι οἱ Λαζαριστὰ μετ' ὅλας ταύτας τὰς πράξεις τῆς Προεστῶσης, ἠτοίμαζον καὶ τὰ περὶ τῆς ταφῆς του προσπαθοῦντες νὰ θάψωσιν αὐτὸ Ἀντικῶς, ἀμέσως διέταξα τὸν πνευματικόν ἵνα μεταβῇ μετὰ καὶ ἄλλων ἱερέων εἰς τὸ κατὰστημα παραλάβῃ καὶ θάψῃ τὸ κοράσιον κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν τάξιν, ὥς καὶ ἐπραξε παρασχών οὗτοι λύπην εἰς τοὺς ἐπιμελεῖς ἱεραποστόλους τῆς προπαγάνδας.

Τέλος οἱ ἱεραπόστολοι οὗτοι, καὶ ἄλλα πολλὰ χεῖρονα τούτων πράττοντες τὰ πάντα κινεῖσιν ἵνα ἐνεργῶσιν ἐν σκότει προσηλυτισμὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ὀρθοδοξίας. Καὶ ἂν καὶ τὰ ἔργα τοῦ σκότους αὐτῶν ἔρχονται συχνὰ εἰς τὸ πῶς οὐδόλως ὅμως οὐδὲ Θεὸν αἰδοῦνται οὐδὲ ἀνθρώπους ἐντρέπονται, εἰς ἐν δὲ καὶ μόνον συγκεντροῦσι σημαῖον τὰς δυνάμεις αὐτῶν τὸ σημεῖον δηλαδὴ τοῦ δραστηριοῦ προσηλυτισμοῦ ἐντὸς ὀρθοδόξου χώρου.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι σχολεῖα προσηλυτισμοῦ ἐν Ἑλληνικῇ Ὀρθοδόξῳ τότῳ ἰδρύσαντες καὶ διευθύνοντες ἀνεξαρτήτως παντὸς Νόμου Ἑλληνικοῦ ἐπιμένουσι πορालόγως νὰ διδάσκωσιν εἰς Ὀρθόδοξους ξένα καὶ ἀλλότρια τῆς ἐπικρατοῦσης θρησκείας δόγματα καὶ τελεταὶ καὶ ἔθιμα μὴ δεχόμενοι μηδὲ διδασκάλους ἀνεγνωρισμένους ἢ διωρισμένους ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, μηδὲ ἐξεταστικὰς κατὰ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους Ἐπιτροπὰς, μηδὲ Κατηχητὴν διὰ τὰ ὀρθόδοξα παιδιὰ μηδὲ ἐπιτήρησιν τινα τῆς ἐπιτοπλοῦ διοικητικῆς Ἀρχῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἡρὸς

Τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς, ἐντιμοτάτους ἐπιτρόπους καὶ λοιπὸν χριστεπώνυμον πλήρωμα

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Λυπηρὸν ὅσον καὶ ἐπαισχυντὸν φαινόμενον χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὁ Διάβολος ἐπιστρατεύει ὅλα τὰ τάγματα τῆς κολάσεως διὰ νὰ συντρίψῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας ψυχάς. Καὶ τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι τὸ θέαμα τοῦ γυμνοῦ. Αἱ γυναῖκες, λησιμονεῖσαι ὅτι κόσμος καὶ περιβολὴ εἰς αὐτάς πρέπει νὰ εἶναι ἡ σεμνότης καὶ ἡ αἰδημοσύνη, μεταβάλλονται εἰς δαιμονοπλήκτους μαινάδας καὶ εἰς περιφερομένας ἐστίας ἡθικῆς μολύνσεως. Αἱ χοιριταῖαι γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ παρασυρθῶσιν ἀπὸ τὴν ὀλισθηρὰν κατηφοριὰν τοῦ ἐπικινδύνου καὶ ἐπαισχύντου συρμοῦ.

Θὰ δώσωσιν λόγον κατὰ τὴν μέλλουσαν κρίσιν δι' ὅσας ψυχὰς σκανδαλίσωσιν διὰ τῆς ἀσέμνου περιβολῆς των· ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν ζωὴν κατακινούντων τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου των, τοῦ πατρὸς των καὶ κατακημιζονται εἰς τὰς συνειδήσεις των τέκνων των.

Ἐπιστῶμεν ὅθεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ καὶ συνιστῶμεν πατρικῶς, ὅπως αἱ ὑφ' ἡμᾶς γυναῖκες ἐνδύωνται σεμνῶς καὶ κοσμίως πάντοτε, ἰδιαιτέρως ὅμως κατὰ τὴν εἰσοδὸν των εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν. Εἶναι θέμα ἐσχάτης περιφρονήσεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ φρικτῆς ἀσεβείας ἡ εἴσοδος κατὰ τρόπον ἀσεμνον εἰς τὸν ἱερὸν Ναόν.

Αἱ αὐτὸ πρέπει οἱ ἱερεῖς, χωρὶς νὰ προσβάλουν, νὰ συνιστοῦν θερμῶς τοῦτο καὶ φρονεῖν των νὰ ἀναρτήσωσιν εἰς καίρια σημεῖα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ πινακίδα, συνιστῶσαν τὴν σεμνὴν εἴσοδον. Ἀνάγκη νὰ διατηρήσωμεν πάση θυσίᾳ ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνας καὶ Ἑλληνίδες, τὰ ὥραία ἥθη καὶ τὰς παραδόσεις, τῶν ὁποίων μία εἶναι ἡ σεμνότης. Ἄς μὴ γίνωμεν Σδόδοι καὶ Γόμοροι καὶ ἀμαρτωλὴ Βαβυλών. Στῶμεν καλῶς, σιῶμεν μετὰ φόβου.

Μετὰ διαπύρρον πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἡ ἐορτὴ τῆς «Παναγίας τῆς Ὁδηγῆ-
τρίας»

Μὲ κατάνυξιν ἐτελέσθη ἡ ἐτήσια ἐορτὴ τῆς Ὁρ-
γανώσεως Ὁρθοδόξων Κυρίων «Παναγία ἡ Ὁδηγῆ-
τρια». Τὸ πρωτὶ ἐγένετο ἡ Θεία Λειτουργία εἰς τὴν Ὑ-
παπαντὴν Πειραιῶς μετ' ἀρετοκλασίας. Μετὰ τὸ τέλος
διανεμήθησαν καλλιτεχνικὰ ἀναμνηστικὰ δίστιχα. Εὐ-
χόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐπισχῇ τὰ μέλη τῆς Ὁργανώ-
σεως αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ὁδηγῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν
ἀρετῶν σκοπῶν τῆς.

Ὁ ἀσθενὼν Ἀρχιεπίσκοπος

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀποδώσῃ τὴν θείαν εἰς
τὸν ἀπὸ κακοῦ ἀσθενούντα Ἀρχιεπὸν τῆς κρατούσης
ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας καὶ νὰ φωτίσῃ αὐτὸν νὰ ἀπο-
καταστήσῃ τὸ κύρος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν πατρίδα
μας, ἥτις τείνει νὰ μεταβληθῇ εἰς χώραν τῶν Βάβλ καὶ
Βαβυλῶν τῶν ἐξέτων προπαγανδῶν.

Ἐπαφαί μὲ Ὁρθοδόξους παράγοντας
τοῦ Ἐξωτερικοῦ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νέας Γενικῆς Συνομο-
σπονδίας Ἑργατῶν Ἑλλάδος καὶ πρόεδρος τοῦ Ἑργατι-
κοῦ Κέντρου Σαλαμίνος κ. Μιχαὴλ Χατζηγιάννης πε-
ριόδευσε ὡς συνδικαλιστικὸν στέλεχος τὴν Ἑλβετίαν,
Τσεχοσλοβακίαν, Μόσχαν, Κίαν.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ συνηντήθη μὲ ἐκπροσώπους τῶν Ὁρ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ὡς γνωστὸν ἀκολουθοῦν
τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Πρὸς αὐτοὺς ἐξέθεσε τὴν ἐν
Ἑλλάδι κατάστασιν καὶ τὴν ἀνάγκην συγκλήσεως Πανορ-
θοδόξου Συνόδου.

Ἐλαβε δὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς συμπαραστάσεώς
των καὶ τῆς στοργικῆς παρακολουθήσεως τοῦ ἀγῶνος μας
Εἶναι Οἰκουμενικόν;

Μὲ ἄλλος καὶ ὀδύνην παρακολουθοῦμεν τὴν ὁσημέ-
ραι φθίνουσαν αἰγλήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐ-
παναφέροντες δὲ εἰς τὴν μνήμη μας τὰς π. λαὶς ἐνδόξους
ἡμέρας, καθ' ἃς ἐκόσμουσαν τὸν πατριαρχικὸν θρόνον πα-
ρασηνίματα ὡς τοῦ Γρηγορίου, Χρυσοστόμου, Φωτίου
Ἱερεμίου κτλ. ὡς ἐπίσης καὶ τὴν εὐλογημένην δραστη-
ριότητα, ἥτις συνήγειρε καὶ συήροισε ὑπὸ τοὺς ὀλο-
φύτους θόλους τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Ἐκκλησίας ἐκ
τῶν τῆς Οἰκουμένης περάτων τοὺς πατέρας πρὸς διατύ-
πωσιν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, αἰσθανόμεθα ἔναν ἀπε-
ρίριστον θαυμασμὸν καὶ συνάμα ἔναν βαθύν σβασμὸν
πρὸς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν ἐπαλξιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τὶ δυστυχία ὅμως! Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς κυρίως καθ' ἣν
ὁ κακὸς δαίμων τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ παπισμοῦ ἤρ-
χισε τὸ καταστρεπτικὸν αὐτοῦ ἔργον, τοῦ παπισμοῦ
τῆς Ὁρθοδοξίας ἡς κέντρον χουσοῦν καὶ ἀμετάθετον ὑ-
πῆρξε ἐπὶ αἰῶνας ἡ ἀνάνεπτος τοῦ «παμβασιλέως πόλις»
ἀπὸ τότε κρῖσις φοβερὰ μας ἵζει καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πα-
τριαρχεῖον.

Καὶ ἐν πρώτοις ἔχει σχεδὸν ἀπολέσει τὸν χαρακτη-
ριστὸν του ὡς οἰκουμενικοῦ. Ἐρωτᾶται: πὺν εὐρίσκεται
ἡ οἰκουμενικότης του, στὰν ἐκάστη ἐπὶ μέρους «Ἀντικέ-
φαλος» Ἐκκλησία, ἔχει ἴδιαν πορὲς αὐ καὶ ὁ Πατριάρχης
ἀπαθῶς θεάται ἐκ Φαναρίου;

**Ἀπὸ τὰ ὄωρα τῶν «πολιτικῶν» μας
φίλων!**

Δὲν ἠδύνατο ὁ ἀδιδίτιμος ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑ-
πουργὸς κ. Χρ. Θηβότος νὰ ἐπιλύσῃ τὸ ζήτημά μας!
Δὲν ἠδύνατο νὰ κατοχυρώσῃ τὰς ποδοπατηθείσας ἐλευ-
θερίας μας! Δὲν ἠδύνατο ὅμως μέσας εἰς τὸν κύκλον
τῶν ἀεροδιότητων του νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τοῦ ἐνοσηροῦ
φύρον, δεδομένου, ὅτι γνωρίζει καλλίστα, ὅτι ἡμεῖς
δὲν χρησιμοποιοῦμεν δι' οἰκονομικοῦ λόγον τοὺς ἱερεῖς
τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας; Δὲν ἀντελήφθη, ὅτι εἶναι
μία ἀδικία; Τὶ ἔχει νὰ μᾶς εἰπῇ ὁ ἴδιος ἢ αἱ φίλοι του;

.... Καὶ μὲς συγκέντρωσις

Κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν (ὡς μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἀνταποκριταί μας), ἔλαβε χώραν εἰς Κα-
λάμας καὶ εἰς τὸν θειρὸν Κινηματογράφον «Ἐσπε-
ρος» πολυπληθὴς συγκέντρωσις πολιτῶν, ἐνώπιον τῆς
ὁποίας ὁμιλήσας ὁ ἐκλεκτὸς Διευθυντῆς τῆς μαχητικῆς
ἐφημερίδος «Χρῆστιανικὴ Ἀημοσύνη» κ. Νικόλαος
Ψαρουδάκης. Χαρακτηριστικὸν τοῦ ζήλου
τῶν κατοίκων ὁπῆρξε τὸ γεγονός, ὅτι καὶ παρὰ τὴν
βροχὴν, ἥτις ἤρχισε νὰ πίπτῃ, ὁ κόσμος παρέμεινε ἀ-
κλόνητος εἰς τὰς θέσεις του. Τὶ ἄλλο ἀποδεικνύει αὐ-
τὸ παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς κοινωνίας διὰ μιαν ἀνα-
προσαρμογὴν τῶν νοικωνικῶν πραγμάτων ἐπὶ τῇ βά-
σει τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ τὴν ἐκάνθητα τοῦ ἐ-
ξαιρέτου καὶ μαχητικοῦ κ. Νικ. Ψαρουδάκη;

Υπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 83